

[Aage Fogh.]

tionsskifte, og derfor er jeg ikke enig med dem, der har villet fremstille det fremsatte forslag som en fuldkommen utopi, der ingen mulighed har for at realiseres. Det er muligt, det ikke kan ske i den form, hvorunder det foreligger; det skal jeg ikke ænægte; det er muligt, vi skal finde andre veje, men der kan for mig ikke være nogen som helst tvivl om, at skal staten stedse mere interesseres i finansiering, så bør den sørge for at anbringe sine midler der, hvor sikkerheden findes.

Jeg kan yderligere understrege de eksempler, jeg har nævnt på den uheldige långivning, vi er inde i i dag. Jeg ved positivt, at der i disse dage sker det ude omkring i vore købstæder, hvor man har planlagt store byggerier med statslån, og hvor de enkelte lejere skal indskyde 5 000 kr., at disse 5 000 kr.s beviser sælges for 14 000 kr. Det er vel nok lovligt, men det er i hvert fald ikke tiltalende, at en mand — eller et firma, som det drejer sig om i et enkelt tilfælde — der har købt ret til 3 lejligheder for 15 000 kr., omsætter disse beviser i klingende mønt til 42 000 kr., endnu inden huset er bygget. Det tyder på, at der er et og andet, der kunne rettes, og jeg henstiller, at man ikke afviser den tanke i den forbindelse at inddrage grundskyldsspørgsmålet i sine overvejelser.

Altså, jeg slutter med at understrege, at det af den højtærede finansminister fremsatte forslag kan jeg i det store og hele tiltræde, og jeg er villig til at støtte det, som det er fremsat med hensyn til fejlvurderinger og konjunkturspørgsmål.

Det andet forslag anser jeg ikke for at være omsætteligt i praktisk lovgivning i dag, men jeg vil være villig til at forhandle for eventuelt at nå frem til et resultat, som er forsvarligt og rigtigt for alle parter.

Holger Eriksen: Jeg må indrømme, at jeg er temmelig forbavset over, hvor få argumenter der fra modstandernes side har kunnet føres i marken imod lovforslaget om grundstigningsskyld. Bevares, for at tale med Drachmann: der var galskab nok, men system var der ikke.

Det ærede medlem hr. Alfred Bøgh anførte, at vi er kommet dertil, at mange skatteydere ikke vil anstrenge sig for at

tjene mere, fordi staten ikke i tilstrækkelig grad belønner fliden. Det er en udløber af påstanden om, at det ikke kan betale sig at tjene mere. Forudsætningen for, at denne påstand er rigtig, er jo imidlertid, at det omvendt må kunne betale sig at tjene mindre, altså at formindske sine indtægter, og mon ærlig talt det ærede medlem er kommet ud for nogen, hvis bestræbelser målbevidst går i retning af at tjene mindre, end de tjente før? Jeg tror det ikke, og når det ikke er tilfældet, behøver man heller ikke at tage alvorligt, at der er nogen, der er bange for at tjene mere — vi ved godt, at i det lange løb giver mere fortjeneste også bedre vilkår, naturligvis. Iøvrigt er skatterne i Danmark mindre end i de fleste andre lande, i hvert fald for dem med de store indtægter, dem, hvis interesser det ærede medlem åbenbart føler sig kaldet til at varetage — det fremgår jo af hans udtalelser om skattefradragsretten, den ret, i kraft af hvilken borgere med de store indtægter slipper yderst billigt på bekostning af dem med de små og mellemstore indtægter.

Når det ærede medlem beklager sig over, at staten ikke i tilstrækkelig grad belønner flid og dygtighed, burde man virkelig undersøge, om det ikke er, fordi man lader de arbejdsfri indtægter slippe. Hvis man gennemfører regeringens forslag, vil en landmand ganske vist ikke få mulighed for at tage en stor konjunkturgevinst hjem for den jord, han dyrker, men til gengæld bliver også de skatter, han kommer til at betale, mindre, således at hans flid og dygtighed bliver belønnet på anden måde. Hvis det ærede medlem ville sætte sig lidt mere ind i problemerne, ville han blive nødt til at give mig ret i, at selve den omstændighed, at enhver landmand, der lægger op, kan kapitalisere grundværdistigningen og tage den med ud af erhvervet, er til skade for erhvervet som sådant.

Jeg erindrer en udtalelse fra 1942 af den daværende formand for De sjællandske Landboforeninger, Jacob Tvedegaard, da han blev spurgt, om han ikke syntes, det var betænkeligt for den kommende generation af landmænd, at prisen på landbrugsjendomme steg så voldsomt. Dertil svarede hr. Tvedegaard: nej, det er jeg aldeles ikke betænkelig ved, for skulle konjunk-